

Arrest

nr. 55 242 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. D'HOOP en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit het dorp Llukavc i Begut, gemeente Istog en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Voor de oorlog werkte uw vader in een houtfabriek in Istog, waar ook Serviërs tewerkgesteld waren. Uw vader was er ploegleider. Na de oorlog werden zowel uw vader als uzelf herhaaldelijk bedreigd en geslagen door onbekende personen die uw vader verweten dat hij voor de Serviërs had gewerkt. Ze beschuldigden uw vader van spionage omdat hij langer voor het bedrijf kon blijven werken dan de meeste Albanese werknemers. Vroeger werkten er een dertigtal Albanezen. De meesten onder hen werden vijf à zes jaar voor de oorlog in Kosovo weggestuurd, maar uw vader en enkele andere Albanezen konden hun job behouden tot twee jaar voor het uitbreken van de oorlog. Daarom werd uw vader ervan verdacht informatie doorgegeven te

hebben aan de Serviërs. Omdat uw vader in 2001 ziek werd – hij lijdt aan diabetes – en nu oud is, keerden zijn belagers zich tegen u. U zat nog op school toen de bedreigingen begonnen, maar u kreeg pas echt schrik na een voorval in 2003-2004. U werkte toen in een restaurant in Gurakoc, een dorp op 5 kilometer van uw woonplaats. Toen u van uw werk onderweg was naar huis, werd u gestopt door enkele personen en bedreigd. Ze vroegen of u de zoon van een slang was, pakten u bij de arm en zeiden dat u moest weggaan en dat u dezelfde weg opging als uw vader. U stapte toen niet naar de politie omdat u dacht dat ze u verder met rust zouden laten. In de loop van 2004 vonden er nog twee confrontaties plaats waarbij u werd geslagen. De eerste keer was u onderweg naar Pejë en stond u op de bus te wachten in het dorp Dobrush toen enkele mensen naar u toe kwamen en u sloegen. U zette uw reis naar Pejë verder en stapte daar naar de politie. U legde een verklaring af en de politie vertelde u dat ze de zaak zou onderzoeken. U was niet ernstig gewond, maar u moest toch naar het ziekenhuis voor medische verzorging. Het tweede incident in 2004 vond plaats op een avond in uw dorp. U was gaan voetballen met vrienden en was onderweg naar huis toen u opnieuw werd aangevallen en geslagen door enkele personen. U verwittigde de politie niet onmiddellijk. Toen u later bij de politie ging informeren om te vragen of ze al iemand had opgepakt naar aanleiding van uw eerdere klacht, vertelde u over deze nieuwe aanval. Opnieuw werd uw verklaring afgenomen en genoteerd. Uw aanvallers werden echter niet gevonden. Begin 2005 werd u nogmaals aangevallen toen u in Pejë was om werk te zoeken. U kwam uw belagers tegen toen u op weg was naar het busstation. U werd geslagen en kreeg een messteek in de borst. Iemand verwittigde de politie, die ter plaatse kwam en u meteen naar het ziekenhuis bracht. U legde een verklaring af en de politie begon een onderzoek, dat evenwel zonder resultaat bleef omdat niemand de daders kon identificeren. Vier maanden na dit incident, in mei 2005, ging u naar Oostenrijk, waar u een asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag in Oostenrijk werd afgewezen en u kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. In oktober 2007 keerde u terug naar Kosovo. Na uw terugkeer kreeg u opnieuw problemen met dezelfde personen. Zo werd u midden 2008 in Pejë aangevallen en geslagen. U probeerde zich te beschermen en vocht terug. Toen de politie ter plaatse kwam, waren uw aanvallers al verdwenen. U werd door de politie opgepakt en twee dagen vastgehouden omdat ze aanvankelijk niet wist wie verantwoordelijk was voor de vechtpartij. Nadat de politie de zaak had onderzocht en een getuige had verteld wat er precies gebeurd was, liet de politie u gaan en ging ze op zoek naar de daders. Midden of tegen het einde van 2009 werd uw ouderlijk huis beschoten. U verwittigde de politie, die ter plaatse kwam en een onderzoek voerde. Er werd een verklaring van u en uw vader afgenomen. De politie heeft de daders echter nooit kunnen vinden. Het laatste treffen met uw belagers vond plaats in Pejë in 2010 toen deze u vertelden dat u Kosovo moest verlaten. Anders zou u opnieuw problemen krijgen. Eind maart 2010 verliet u Kosovo en reisde u via Oostenrijk naar België, waar u op 7 april 2010 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde niet naar Kosovo te willen terugkeren uit vrees gedood te worden door uw belagers. U bent in het bezit van uw UNMIK-rijbewijs, uitgereikt op 29 mei 2008.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u de aanleiding van uw problemen, i.e. uw vaders problemen naar aanleiding van zijn vooroorlogse activiteiten in het houtbedrijf Radusha waar voornamelijk Serviërs werkten, niet aannemelijk gemaakt heeft. U had immers een bijzonder gebrekkige kennis wat deze problemen betreft. Zo wist u niet wanneer uw vader voor het eerst bedreigd werd en hoe vaak hij bedreigd werd. Voorts wist u evenmin of andere Albanezen die in het bedrijf werkten net als uw vader bedreigd werden. Het was mogelijk dat uw vader hiervan op de hoogte was, maar u wist dit niet omdat u het hem nooit gevraagd heeft. Verder wist u niet of de belagers van uw vader dezelfde waren als uw belagers en of uw vader naar aanleiding van zijn problemen ooit bij de autoriteiten klacht indiende (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4-6). Dat u betreffende uw vaders problemen - nochtans de oorzaak van uw problemen - slechts over weinig relevante informatie beschikt is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding van uw problemen.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen fundamenteel wordt ondermijnd doordat u tijdens uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal twee ernstig verschillende versies van de feiten uiteenzette. Doorheen uw gehoren maakte u melding van vier incidenten vóór uw vertrek naar Oostenrijk in mei 2005 en drie incidenten na uw terugkeer uit Oostenrijk in oktober 2007. U

legde echter tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip, de plaats en de specifieke omstandigheden van deze gebeurtenissen.

Betreffende de incidenten vóór uw vertrek naar Oostenrijk verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw problemen in Kosovo begonnen in 2002. In 2002 was u in Pejë toen u voor het eerst het pad van uw belagers kruiste en bedreigd werd (zie gehoorverslag CGVS I p. 6). U vervolgde dat u naar aanleiding van deze bedreigingen bij de politie van Pejë klacht indiende. Het daaropvolgende politieonderzoek bleef evenwel zonder resultaat omdat de daders niet geïdentificeerd konden worden (zie gehoorverslag CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u al bedreigd werd toen u nog op school zat, maar dat u pas echt bang begon te worden nadat het in 2003-2004 tot een confrontatie was gekomen met uw belagers in het dorp Gurakoc (gemeente Istog), waar u in een restaurant werkte. U was op weg naar huis toen u werd tegengehouden door enkele personen, die u bedreigden (zie gehoorverslag CGVS II p. 8 en 10). U stapte niet naar de politie omdat u dacht dat ze u verder met rust zouden laten (zie gehoorverslag CGVS II p. 9-10). U vermeldde geen (belangrijke) eerdere incidenten. U verklaarde bovendien expliciet dat u ook in het verleden, i.e. vóór het incident in Gurakoc, nog nooit een beroep had gedaan op de politie (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u verder dat u in de loop van 2003 nog tweemaal het slachtoffer werd van een aanval, achtereenvolgens in uw dorp en in Pejë. Nadat u voetbal was gaan spelen met vrienden werd u een eerste keer aangevallen en geslagen. U kruiste uw belagers opnieuw in Pejë, waar u op zoek was naar werk (zie gehoorverslag CGVS I p. 6-7). Na beide incidenten durfde u zich niet bij de politie te melden uit schrik voor uw aanvallers. Deze hadden ermee gedreigd u te doden als u de politie verwittigde (zie gehoorverslag CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor stelde u, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat er in de loop van 2004 nog twee confrontaties plaatsvonden, achtereenvolgens in Pejë en in uw dorp, en dat u telkens de politie verwittigde. De eerste keer stond u in het dorp Dobrush op de bus naar Pejë te wachten toen u werd aangevallen en geslagen. U zette uw reis naar Pejë verder en verwittigde daar de politie, die uw verklaring afnam en een onderzoek instelde (zie gehoorverslag CGVS II p. 10-11). De tweede keer was u onderweg naar huis nadat u met vrienden was gaan voetballen. Toen u bij de politie ging informeren om te vragen of ze al iemand hadden opgepakt naar aanleiding van uw eerdere klacht, vertelde u hen over deze nieuwe aanval (zie gehoorverslag CGVS II p. 11). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde incidenten met onbekenden vóór uw verblijf in Oostenrijk.

Voorts legde u uiteenlopende verklaringen af omtrent de tijdstippen waarop uw ouderlijk huis werd beschoten en de laatste keer waarop het tot een confrontatie kwam met uw belagers voor uw komst naar België. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat het huis van uw ouders werd beschoten eind 2008, i.e. ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek naar België (zie gehoorverslag CGVS I p. 11), terwijl u dit incident tijdens uw tweede gehoor situeerde midden of eind 2009, i.e. enkele maanden voor uw vertrek naar België (zie gehoorverslag CGVS II p. 13). Tijdens uw eerste gehoor situeerde u het laatste treffen met uw belagers, dus na het schietincident, eind 2009. U kwam hen opnieuw tegen in Pejë en ze vertelden u dat u Kosovo moest verlaten als u rust wilde kennen (zie gehoorverslag CGVS I p. 11-12). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen beweerde u in eerste instantie geen problemen meer gekend te hebben nadat uw huis werd beschoten. U voegde hieraan toe dat u sindsdien niet meer buitenkwam (zie gehoorverslag CGVS II p. 14). Nadat u gewezen werd op uw eerdere verklaringen, beaamde u plotsklaps dat u uw belagers nog bent tegengekomen en dat ze u vertelden dat u Kosovo moest verlaten anders zou u opnieuw problemen krijgen. U situeerde deze ontmoeting echter in 2010, namelijk kort voor uw vertrek uit Kosovo in maart 2010 (zie gehoorverslag CGVS II p. 13-14). Er kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen sinds uw terugkeer uit Oostenrijk.

U kon bovenvermelde tegenstrijdigheden overigens niet afdoende verklaren. Toen u met uw tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, stelde u immers enkel dat u zich mentaal niet zo goed voelt, dat u getraumatiseerd bent en dat u de data niet zo goed kunt onthouden (zie gehoorverslag CGVS II p. 9 en 12-13). Uit de gehoorverslagen blijkt immers dat uw gehoren op het Commissariaat-generaal normaal zijn verlopen en dat u wel degelijk in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien legde u gedurende de hele asielprocedure geen enkel medisch attest neer waaruit uw problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Er dient vastgesteld te worden dat u voor de door u aangehaalde mentale problemen nooit enige psychische, psychiatrische en/of medische hulp en begeleiding hebt gezocht, noch in Kosovo noch in België. Gevraagd waarom u geen arts had geraadpleegd in Kosovo, antwoordde u dat u bang was telkens u buitenkwam en dat u alleen het huis uitging als het echt nodig was, ondermeer om werk te zoeken (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). Deze uitleg is niet afdoende, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u zich wel degelijk buitenshuis begaf, niet alleen om werk te zoeken, maar ook om te gaan voetballen met vrienden (zie gehoorverslag CGVS II p. 11). Voorts dient

vastgesteld te worden dat u zich na uw aankomst in België evenmin wendde tot de hier aanwezige medische-psychologische zorgverlening. U stelde in dit verband dat u hier wel aan had gedacht, maar nergens bent geweest omdat u de taal niet machtig bent en niet goed weet waar u terecht kunt (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u hier in België naar de dokter bent geweest toen u keelpijn had, en dit vergezeld van een vriend die voor u tolkte (zie gehoorverslag CGVS II p. 9). Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat u door uw beweerde traumatische ervaringen niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Hoe dan ook mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij de gebeurtenissen, die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, naar plaats en tijd kan situeren en hiervan een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtrelaas met geen enkel document kunt staven, terwijl dit redelijkerwijze kan worden verwacht. Zo legde u geen enkel begin van bewijs neer van de verschillende klachten die u bij de politie van Pejë zou hebben ingediend, noch van de medische zorgen die u werden toegediend nadat u werd geslagen of van uw ziekenhuisverblijf na de messteek die u had opgelopen (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-11; CGVS II p. 8 en 11). U beloofde de nodige inspanningen te doen om dergelijke stukken via uw familie in Kosovo te verkrijgen. U kreeg hiervoor tien dagen de tijd (zie gehoorverslag CGVS I p. 12 en 14). Bij uw tweede gehoor gaf u aan nogmaals uw best te doen om dergelijke documenten neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog niet hebt neergelegd, noch dat u een plausibele uitleg hebt gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. De uitleg die u gaf tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 9 september 2010, voor het ontbreken van bovengenoemde stukken, met name dat uw ouders liever geen contact meer met u willen hebben omdat u altijd voor problemen zorgde en dat men weigert dergelijke documenten te verstrekken aan derden (zie gehoorverslag CGVS II p. 2-3), is niet ernstig. Uw vader, die werd beschuldigd van spionage voor de Serviërs, ligt immers aan de basis van uw beweerde problemen in Kosovo. Het is weinig overtuigend dat uw vader en/of andere familieleden niet alles in het werk zou stellen om de veiligheid van zijn zoon te waarborgen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat u helemaal geen documenten kunt voorleggen ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op bovengaande vaststellingen en het ontbreken van enig begin van bewijs kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. Uw rijbewijs bevat persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beperkt zich in zijn verweer te verwijzen naar zijn slechte mentale toestand en tot de mededeling dat hij homoseksueel is, een gegeven dat hij nog nooit eerder in zijn asielprocedure heeft medegedeeld. De Raad lijdt uit dit verweer af dat verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid

van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoeker poogt de door verwerende partij massaal vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door hem voorgehouden asielrelaas te ontkrachten door te wijzen op zijn slechte mentale toestand en legt hiertoe ter terechtzitting een medisch attest voor van Dr. J. Veesser van het U.V.C. Brugmann Brussel, afdeling Psychiatrie en Medische Psychologie, van 17 januari 2011.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat nergens uit voormeld medisch attest blijkt dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas te vertellen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij om reden van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn een correct asielrelaas naar voor te brengen.

2.2.4.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift voor het eerst in de asielprocedure op dat hij homoseksueel is en geeft toe hiervan nooit melding te hebben gemaakt tijdens de twee interviews. Vlak voor zijn vertrek naar België traden er problemen op die te maken hadden met deze geaardheid. Gelet op de aanvallen die verzoeker reeds te verduren kreeg ingevolge het vermeende verleden van zijn vader vreest hij ten prooi te vallen aan nog zwaardere aanslagen op zijn leven nu zijn homoseksuele geaardheid in zijn geboortedorp bekend is geraakt, aldus verzoeker. Verzoeker stelt deze geaardheid tijdens zijn asielrelaas nooit eerder te hebben medegedeeld aangezien hij dit aan een vrouwelijke verhoorster had dienen te doen. Vermits door deze geaardheid het contact met zijn ouders volledig is verbroken is het hem onmogelijk om relevante stukken bij te brengen.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen alwaar verzoeker duidelijk in gebreke is gebleven. Verder oordeelt de Raad dat aan verzoekers verschoningsgrond waarom hij deze seksuele geaardheid nooit eerder mededeelde, met name dat hij werd geconfronteerd met een vrouwelijke dossierbeheerder, geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers blijkt uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, die door verzoeker op 9 april 2010 voor akkoord werd ondertekend nadat deze hem in het Albanees werd voorgelezen, dat verzoeker op de vraag of hij verder in de procedure bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of een mannelijke medewerker en tolk wenst te worden gehoord uitdrukkelijk stelt: *“geen voorkeur”* (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.7). Het niet mededelen door verzoeker van zijn seksuele geaardheid, zowel bij voormeld verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 juni 2010, dat trouwens doorging in aanwezigheid van zijn advocaat, en het niet ingaan op de mogelijkheid op het Commissariaat-generaal te worden gehoord door een mannelijke medewerker en in aanwezigheid van een mannelijke tolk verhinderen aan verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid en de eraan gekoppelde gepretendeerde problemen enig geloof te hechten. Verzoeker ontkracht derhalve ook niet de motivering van verwerende partij zijn asielmotieven met geen enkel document te kunnen staven.

2.2.5. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

BIEBAUT